

★ ★ *

בעניין נטיית לבו של הפסיק כגורם בפסק ההלכה

ב'המעין' תמוז תשע"א [נא, ד] עמ' 93 הובאו דבריו של הגראץ"פ פראנק ז"ל לגבי כמה פוסקים שהחבירו בעניין שביעית בזמן זהה, ש'מזה שתחילתGISHTAM לעין בהלהה זו היה תחת רצנים להיות מהמחמירים ודוקא, קורא אני עליהם מאמרם ז"ל יבמות קי"ז סוף ע"א) על הפסיק כמים הפנים כן לב האדם - הוא בדברי תורה כתיב, ופירש רש"י לפ"י פנים ולב שאתה נותן לTORAH לך העמיד לך גירסא' וכו'.

ויש להעיר ממש"כ בהקדמת ש"ת חת"ס חי"ד (מהדורות ירושלים תש"ס והלאה, דף יא ע"א) בשם שו"ת גורן דוד ח"ב (סימנו נו ד"ה והנה חפש) וז"ל: הנה שמעתי מרביינו הנadol בעל חתם סופר זי"ע, שהאדם צריך לידע בעצמו בלבבו שהקב"ה מכיר לבבו, והי"ת יודע שאין לו בלבבו רק לעשותות רצונו הבורה. ואמר על עצמו [מן החת"ס], כשהבא לו איזה

שווית, בקורסו השאלת טרם ייעין צריך הוא לכובן דעתו לכך שאין כוונתו להכריע לא להאיסור ולא לההיתר בעניין זה, לחיב או לפטוור, רק שמתכוון דעתו שרווצה להשב לדורשי האמת - שהוא אמת לפני עצמו התורה; ואחרי זה מה שעולה בדיונו להשב - זה תופס לאמת. ואע"פ שישוב ישיב השואל ויקשה לו מנג' או מפסקים, שאם היה נזכר בשעת הכתיבה מש"ס זה או מפסק היה נזכר וחוזר מהוראותיו ולא היה תורה להעמיד סברתו ודיננו, אך מאחר שהעלים הקב"ה בפעם ראשונה והוא יודע בעצמו שהיה מוחפש בעניינו אחר האמת, נתנו לב להציג דבריו הראשונים לצדקה להעמידם בעומק העיון. ע"כ.

אולס מורי רבי דוד עובדיה ז"ל (מח"ס נתן דוד ועוד) אמר לי **שקדם** העיוו במקורות ההלכה יש לחייב מה ההלכה, ושוב יש לחפש המקורות ולכתוב התשובה. עכ"ל. ויש לבאר דבריו (ודברי הפסקים שהזכיר הגרא"פ) עפמ"ש בהקדמתו שו"ת חת"ס הנ"ל (דף ז ע"א) בשם שו"ת התעוררות תשובה (בהקדמה) בשם הרב חת"ס ז"ל, שלחוות תשובה הלכה למעשה צריך להיות גברא דמירה סייעיה. וע"ע בהקדמתו שו"ת חת"ס שם דף יא ע"א אותן כי. וכך לא חוזר בו הרב חת"ס ז"ל אף כשהוא יכול לבאר בשופי את נימוקיו, וכנזכר בהקדמה שם. וע"ע בספר אביהם של ישראל ח"א (עמ' קנא) וח"ב (עמ' מ) מש"כ בזה. ועי' להגרא"מ שך ז"ל בהקדמותו בספר אבי עזרי על נזקין, שאדם שעמל בתורה עד ממש. עי"ש. וכך ס"ל למהר"ד עובדיה ז"ל וסיועתיה שהמושכל הראשון אף הוא יש בו סיועתא דשמייא, ויעזרו בוראו לכובן בו אל האמת.

ברכת התורה,

משה פרץ